

Udenrigsministeren (H. C. Hansen): Jeg forsøger absolut ikke på nogen måde at ødelægge afslutningen på debatten. Jeg ønsker bare ganske klart at slå fast, at een ting er, at folk, der bekender sig til demokrati og folkestyre og folkets medbestemmelsesret i alle anliggender, fører dette synspunkt frem og ønsker det ført igennem; men det karakteristiske er, at netop det parti, som alle andre steder vil fratage folket denne ret, herhjemme skal være dem, der pukker på den. Det er det, jeg ikke kan lide, og jeg har indtryk af, at det er der flere der ikke kan!

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Vi bekender os til demokratiet, til folkestyret, til folkets medbestemmelsesret, det gør kommunisterne overalt i verden, og fordi vi gør det, mener vi, at det bør være det danske folk, der afgør denne vigtige sag om det tyske folks genoprustning.

(Kort bemærkning).

Poul Hansen (Kalundborg): Det ærede medlem hr. Fuglsang gav en, om jeg så må sige, autoriseret forklaring på sine udtalelser i 1952. Det fine ved det var, at dette tyske forsvar, som Sovjetunionen ville billige, ikke skulle være en militarisering, og forudsætningen var, at Tyskland ikke var i alliance med de vestlige lande. D. v. s. at når blot en tysk oprustning fandt sted uden alliance med de vestlige lande, var sagen helt i orden. Det er det korte og det lange af det, det ærede medlem sagde, og så ved vi jo besked med, hvor vi har det ærede medlem.

Formanden: Det ærede medlem hr. Fuglsang har ordet for en kort bemærkning. Jeg gør opmærksom på, at talerlisten endnu ikke er udtømt.

Fuglsang: Der er forskel på en stat, som er militariseret, d. v. s. at militæret har den alt afgørende magt, og en stat, der har det

nødvendige forsvar. Det er det, det tyske socialdemokrati bruger som begrundelse for sin modstand mod den oprustning, der finder sted i dag. Når Sovjetunionen dengang sagde, at Tyskland ikke med nogen stat måtte indgå i en alliance, som var rettet mod en anden blok, gjaldt det ikke alene en alliance med vestlige stater, men — og det er i overensstemmelse med Potsdambeslutningen — en alliance med en hvilken som helst stat, hvis den var rettet mod andre stater. Det er forøvrigt akkurat det samme, som er tilfældet med Atlanttraktaten.

Jørgen Gram: Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) udtalte sin forundring over, at jeg på baggrund af min tale kunne komme til den konklusion, at jeg kunne gå ind for Tysklands oprustning. For mig er det primære, at vi har fastslået, at der kan være en fare for Danmark fra øst; imod denne opbygger vi det kraftigst mulige forsvar, og det bliver stærkest, når Tyskland er med. Derfor må vi gennem en dansk indsats på linie med Frankrigs finde frem til den sikrest mulige ordning af spørgsmålet.

Man kan her i salen stundom komme til at få mindreværdskomplekser med eller uden grund; nu må den højtærede udenrigsminister hjælpe mig, for jeg er for øjeblikket i den stilling. Den højtærede udenrigsminister svarede mig overhovedet ikke på det vigtigste af de spørgsmål, jeg rettede til ham, og det, han mente jeg havde sagt, var forkert. Jeg er — på linie med det ærede medlem hr. Bøgholm — absolut ikke gået imod, at der skulle være tysk militær i Sydslesvig.

Jeg spurgte blot, hvor stærkt det vil komme til at vrimle med tyskere lige op ad den danske grænse, og så gjorde jeg stiltørdigt opmærksom på, at der var god plads til kaserner i Holsten. Jeg lagde i den højtærede udenrigsministers tale mærke til, at der ligesom blev sat et punktum efter omtalen af det ærede medlem hr. Viggo Starckes